

PORTODOOALTO

Emmanuel Courcol, 2024

1487

ESTREA EN NUMAX: 28.03.2025 | V.O.S.E. | +12 | 103 min

Thibaut é un célebre director de orquestra que viaxa polo mundo. Ao saber que é adoptado, descobre a existencia dun irmán, Jimmy, empregado dun comedor que toca o trombón nunha banda municipal. Sepáraos todo agás o amor pola música.

«Musical, gozosa, humana e divertida»

Oti Rodríguez Marchante

PORTODOOALTO

Emmanuel Courcol, 2024

1487

ESTREA EN NUMAX: 28.03.2025 | V.O.S.E. | +12 | 103 min

Thibaut é un célebre director de orquestra que viaxa polo mundo. Ao saber que é adoptado, descobre a existencia dun irmán, Jimmy, empregado dun comedor que toca o trombón nunha banda municipal. Sepáraos todo agás o amor pola música.

«Musical, gozosa, humana e divertida»

Oti Rodríguez Marchante

Entrevista con Emmanuel Courcol: «Deime conta da importancia da música e das bandas de música como vínculo social e emocional»

Cal foi a idea orixinal do filme? Abordei temas que me son moi queridos e que xa tratei nas miñas películas anteriores como os lazos fraternais, o azar e o determinismo social, e reúnoos nunha soa historia. O meu punto de partida foi unha idea que tiven hai moito tempo, durante unha consulta sobre unha película que nunca viu a luz, ambientada en Tourcoing, no mundo das majorettes. Fun alí para coñecer unha banda de música e ao seu grupo de majorettes, as "Cht'is lutins". Ninguén sabía ler música, nin sequera o director. Todo o repertorio da banda estaba composto por pezas que el adaptaba de oído. O director desagregaba as pezas por seccións e os demais reproducían o que oíran. Despois do ensaio, fomos todos a tomar algo á súa casa e cando vin a esas persoas de todas as idades gozando de estar xuntas, deime conta da importancia da música e das bandas de música como vínculo social e emocional: son unha familia e unha forma de vida, un remedio contra o illamento, a omnipresencia das pantallas e o noso mundo tan desmaterializado. Mentres observaba o seu director, preguntábame cal sería o seu destino de nacer nunha contorna máis privilexiada. Foi entón cando me veu á mente a imaxe dun gran director de orquestra que descobre a existencia dun irmán que toca nunha banda de música: un choque cultural, emocional, social e musical.

O ton que adopta está constantemente no límite entre a comedia, a comedia social e o drama... O que máis me gusta é conciliar os opostos e atopar unha forma de compromiso ou equilibrio. Isto é certo tanto na miña vida como no cinema: drama ou comedia? Película de autor ou cinema popular? Música clásica ou cancións populares? Por que elixir? É un camiño esixente ao bordo dun desfiladeiro. Non sempre é fácil, pero é o que me apasiona. É o que impulsa as miñas ganas de escribir.

Xógase con cousas moi delicadas e hai que saber evitar o patetismo en canto aparece. Hai que moverse evitando calquera compracencia e saber saírse pola tanxente no momento oportuno, para atopar ese pequeno detalle que desactiva a situación e faga aflorar a emoción por sorpresa. Por exemplo, tivemos tino de non deixarnos arrastrar por unha película sobre a enfermidade. Neste caso é un detonante que se esquece rapidamente, deixando espazo á relación entre os dous irmáns. O mesmo ocorre co aspecto social da fábrica. É unha realidade económica que queríamos evocar, pero sen embarcarnos nunha película totalmente diferente.

Porque aquí, o tema é por riba de todo o encontro musical e fraternal de dous mundos. A película ten algo de comedia social británica pero ao mesmo tempo é moi francesa, probablemente porque esta rexión do norte ten unha gran historia. E moita personalidade... Si, existe un rico tecido social cinematográfico no norte de Francia. Coas súas casas tan cinematográficas, as súas rúas de ladrillo e o seu ambiente auténtico e popular. Pero o que máis conta, sexa cal for a película, son os personaxes e a súa humanidade. E, con todo, todo ese material humano que me é tan querido e que se atopa xusto alí é particularmente conmovedor e inspirador. Porque me encantan as historias e sobre todo as persoas que lles dan vida: os personaxes.

Publicado en caramelfilms.es

Entrevista con Emmanuel Courcol: «Deime conta da importancia da música e das bandas de música como vínculo social e emocional»

Cal foi a idea orixinal do filme? Abordei temas que me son moi queridos e que xa tratei nas miñas películas anteriores como os lazos fraternais, o azar e o determinismo social, e reúnoos nunha soa historia. O meu punto de partida foi unha idea que tiven hai moito tempo, durante unha consulta sobre unha película que nunca viu a luz, ambientada en Tourcoing, no mundo das majorettes. Fun alí para coñecer unha banda de música e ao seu grupo de majorettes, as "Cht'is lutins". Ninguén sabía ler música, nin sequera o director. Todo o repertorio da banda estaba composto por pezas que el adaptaba de oído. O director desagregaba as pezas por seccións e os demais reproducían o que oíran. Despois do ensaio, fomos todos a tomar algo á súa casa e cando vin a esas persoas de todas as idades gozando de estar xuntas, deime conta da importancia da música e das bandas de música como vínculo social e emocional: son unha familia e unha forma de vida, un remedio contra o illamento, a omnipresencia das pantallas e o noso mundo tan desmaterializado. Mentres observaba o seu director, preguntábame cal sería o seu destino de nacer nunha contorna máis privilexiada. Foi entón cando me veu á mente a imaxe dun gran director de orquestra que descobre a existencia dun irmán que toca nunha banda de música: un choque cultural, emocional, social e musical.

O ton que adopta está constantemente no límite entre a comedia, a comedia social e o drama... O que máis me gusta é conciliar os opostos e atopar unha forma de compromiso ou equilibrio. Isto é certo tanto na miña vida como no cinema: drama ou comedia? Película de autor ou cinema popular? Música clásica ou cancións populares? Por que elixir? É un camiño esixente ao bordo dun desfiladeiro. Non sempre é fácil, pero é o que me apasiona. É o que impulsa as miñas ganas de escribir.

Xógase con cousas moi delicadas e hai que saber evitar o patetismo en canto aparece. Hai que moverse evitando calquera compracencia e saber saírse pola tanxente no momento oportuno, para atopar ese pequeno detalle que desactiva a situación e faga aflorar a emoción por sorpresa. Por exemplo, tivemos tino de non deixarnos arrastrar por unha película sobre a enfermidade. Neste caso é un detonante que se esquece rapidamente, deixando espazo á relación entre os dous irmáns. O mesmo ocorre co aspecto social da fábrica. É unha realidade económica que queríamos evocar, pero sen embarcarnos nunha película totalmente diferente.

Porque aquí, o tema é por riba de todo o encontro musical e fraternal de dous mundos. A película ten algo de comedia social británica pero ao mesmo tempo é moi francesa, probablemente porque esta rexión do norte ten unha gran historia. E moita personalidade... Si, existe un rico tecido social cinematográfico no norte de Francia. Coas súas casas tan cinematográficas, as súas rúas de ladrillo e o seu ambiente auténtico e popular. Pero o que máis conta, sexa cal for a película, son os personaxes e a súa humanidade. E, con todo, todo ese material humano que me é tan querido e que se atopa xusto alí é particularmente conmovedor e inspirador. Porque me encantan as historias e sobre todo as persoas que lles dan vida: os personaxes.

Publicado en caramelfilms.es